

[Glistrup.]

virkelig har fået ryddet det op, der skabte de mange vanskeligheder, de mange trængsler igennem 1973, denne juni-lov.

Der er et tredje positivt element i det, der er sket i dag. Det er måske ikke noget, som mange vil betragte som positivt, og mange vil måske betragte det som for spædt til at sige, at her er der virkelig sket noget positivt, men jeg tror, at når man skal skrive historien, så vil man finde ud af, at den 15. maj 1974 — indkomstskattens 71 års fødselsdag her i dette land — blev den dag, hvor vi begyndte så småt at gå til angreb på den særlige indkomstskat, på kapitalvindingsskatten. Det er en skat, der er vokset frem og er vokset grassat, fra man begyndte så småt i 1958. Den har de populære holdninger bag sig. Selvfølgelig skal vi da beskutte disse fæle kapitalgevinster. De, der ikke kan tænke over den indbyrdes sammenhæng i samfundsøkonomien, vil tro, at det er socialt rigtigt at gå til angreb mod kapitalvindinger og forsøge at opnå, at de bliver beskattet og bliver beskåret. Men det er ikke rigtigt. En kapitalvindingsskat er noget af det mest modbydelige på længere sigt at have stående i en lovgivning som den danske, fordi en kapitalvindingsskat betyder en kapitalbinding. Det betyder, at kapitalen ikke — som systemet, hvis det skulle fostre rigdomme, skulle være baseret på — kan bevæge sig, ved at kapitalgoderne hele tiden kan flyde derhen, hvor de arbejder mest effektivt. En kapitalvindingsskat er en stavningsbåndsskat, og det kan man leve med i de 16 år, vi har levet med den, og måske i 5 eller 10 år endnu, men en kapitalvindingsskat er til syvende og sidst en skat, hvorved vi rammer vore børn og børnebørn, for den betyder, at vi dag for dag får vores resourcer anbragt mere uhensigtsmæssigt, fordi kapitalen ikke kan flyde rundt. Man er tilsyneladende så glad over, at man rammer nogle såkaldte spekulanter, som skal betale nogle vældige beløb ind. Det spiller ikke nogen som helst rolle sammenlignet med den skade, det gør, om kapitalens frie bevægelighed hæmmes, for kapitalens frie bevægelighed er til syvende og sidst basis for social trivsel, for social fremgang i landet.

Derfor er den omstændighed, at vi i forbindelse med 2½ pct.s afgiftens ophævelse og de i forbindelse dermed førte forhandlin-

ger må antage, at vi måske så småt er begyndt at vende bølgen fra 1958 om, sådan at pendulet nu svinger den modsatte vej, en tredje meget positiv ting, der er sket ved disse forhandlinger i dag.

Der sker også noget banalt og ordinært med, at man i denne dyrtid giver sig til at justere visse afgifter, så de følger med priserne. Det er selvfølgelig sørgeligt, at vi nu skal have yderligere skatter, det bliver formentlig over 1 mia kr. på årsbasis, vi nu skal til at give finansministeren mere i kassen. Det kan man selvfølgelig begræde, men man får jo ikke noget godt uden at måtte tage noget dårligt. Det må vi tage med. Milliarder glider ned i finansministerens kasse, formentlig ikke til gavn for andet, end at vi får mere inflation og flere valutabesværligheder, men det er såmænd så begrænset, når han i forvejen har nogle og firs milliarder kroner i kassen sammen med de kommunale kæmnere, og hvem der nu ellers holder regnskab med pengene her i landet. Det må man simpelt hen tage med, når man skal opnå de positive ting, som jeg har fremhævet at der ligger i dette forlig. I den forbindelse kan man da glæde sig over, at efter det citat, som jeg startede mit indlæg med, står der i tillægsbetænkningen et afsluttende citat:

„Det er endvidere mindretallets opfattelse, at der allerede med virkning fra 1975 bør gennemføres en lettelse i indkomstbeskatningen på omkring 10 mia kr.“

Citat slut, men forhåbetlig ikke slut på den danske skattehistorie. Det vil virkelig være lykkeligt, hvis der bare bliver noget om det, der står her om disse 10 mia kr. Det har været en lykkelig fødselsdag for indkomstskatten.

Christophersen (V):

Folketinget står nu ved afslutningen af en uges intensive og ofte meget dramatiske forhandlinger om regeringens kriseudspil, og det er med tilfredshed, jeg i aften på regeringspartiets vegne kan konstatere, at det nu er lykkedes at samle et flertal på 107 mandater om de forslag, der nu foreligger efter arbejdet i skatte- og afgiftsudvalget. Ja, det er jo endda sådan, at flertallet er endnu større, 112 mandater, for en række af afgifternes vedkommende. Den ansvarsbevidsthed, som Danmarks økonomiske situation kræver, viste sig altså til sidst trods alt